

писала г-жа Олга Новикова, сестрата на тоя мъченикъ за славянското дѣло.

Той излѣзълъ изъ Россия, безъ да искажи намѣрението си на своето семейство и подъ прѣдлогъ ужъ да помага на ранинитѣ, като агентинъ на Чървения кръстъ. Русското правителство, което не искало война, съвсѣмъ не го поощрявало. Обаче, въ Бѣлградъ той се явилъ на чело на доброволския корпусъ, и английскитѣ кореспонденти често говоряха за младия херой, който билъ облѣченъ въ бѣли дрѣхы и влизалъ въ огъня съ безразсѣдно мъжество. Тѣ го наричали красивъ Хаджи-Гюпренъ. На 18 юлий се появила телеграмма за неговата смъртъ, и това билъ Кирѣвъ.

Въ сражението при Изворъ, на 6/18 юлий 1876 г., Николай Кирѣвъ командовалъ доброволския отредъ, който билъ подкрѣпенъ съ нѣколко малки отреди отъ сърбската милиция. Поржчали му да завладѣе турския ретраншементъ при Раковица. Съ знамето въ ржцѣ той се впусналъ напрѣдъ; единъ крошумъ му пробилъ ржката; той взема знамето въ другата ржка и пакъ тича напрѣдъ. Два крошума го завалили на земята, но той не билъ йоше убитъ. Като скача и съ викъ „напрѣдъ“, той пакъ се хвърлилъ въ огъня, но йоше нѣколко стѣпки и новъ крошумъ го сразилъ на смъртъ. Неговата жена, такава самоотвърженна и такава красива, какго и той, служила на прѣвръзачнитѣ пунктове. Тя напраздно дирила, отсетилъ, обезображения трупъ на хероя. Таа легендарна смъртъ, която била прѣвознесена до небеса въ всички руски вѣстници и особено въ църквитѣ, гдѣто происходили тържественни служения, до толкова подигнали общественото мнѣние, щото смъртъта на Кирѣва ускорила или рѣшила намѣсването на Россия. Заедно съ Фруда, азъ би желалъ да вѣрвамъ, че, ако Сърбия или България и да сж биле защищавани отъ рускитѣ армии и, послѣ съвършенно освободени, то това е станало благодарение на Кирѣва, на тоя достоенъ за древнитѣ врѣмена, мъченикъ за славянското дѣло.

Окол. началникъ билъ родомъ отъ Свищовъ; той участ-